

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział V Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Sokołowska
Sędziowie:	SA Włodzimierz Gawrylczyk SA Artur Lesiak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Magdalena Tobiasz - Ignatowicz

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o ochronę praw autorskich

na skutek apelacji powoda i zażalenia pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 19 marca 2014 r. sygn. akt I C 246/13

uchyla zaskarżony wyrok w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w S., pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 536/14

V ACz 529/14

UZASADNIENIE

(...)w W. domagało się zasądzenia od (...) Spółki z o.o. w S. kwoty 78.420,- zł w związku ze świadczeniem przez pozwanego w (...) usług hotelarskich i eksploatacją przez pozwanego artystycznych wykonań z repertuaru powoda na polu publicznego odtwarzania.

Pozwana spółka (...) w S. w odpowiedzi na pozew z 30.08.2013r. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W reakcji na zaprzeczenie strony pozwanej, aby dokonywała odtworzeń artystycznych wykonań w programach wskazanych w pozwie, pismem z dnia 28.01.2014r. (...) rozszerzyło powództwo poprzez żądanie zobowiązania

pozwanego w trybie art. 105 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, do udzielenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania orzeczenia, informacji jakie stacje telewizyjne i radiowe udostępniane były przez pozwanego za pomocą odbiorników telewizyjnych w (...)znajdujących się w kompleksie wypoczynkowym pozwanego. Powód domagał się również wydania wyroku częściowego w odniesieniu do rozszerzonego powództwa.

Postanowieniem z dnia 19.03.2014r. - wydanym na rozprawie - sąd wyłączył żądanie strony powodowej o udzielenie informacji na okoliczność, jakie stacje radiowe i telewizyjne udostępniane były w obiektach pozwanego w okresie (...) do odrębnego postępowania.

Wyrokiem z dnia 19 marca 2014 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił powództwo i nie obciążył powoda kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.

Podstawą tego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji.

Powód jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu art. 104 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Działa on w formie stowarzyszenia na podstawie ustawy „Prawo o stowarzyszeniach” oraz o decyzje Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 13 marca 2003 r. i 09 lipca 2010 r. Zbiorowe zarządzanie prawami artystów wykonawców utworów muzycznych i słowno-muzycznych w przypadku powoda dotyczy następujących pól eksploatacji: utrwalanie, zwielokrotnianie określoną techniką egzemplarzy artystycznych wykonań, wprowadzenie do obrotu, najem oraz użyczenie, odtwarzanie, nadawanie, reemitowanie, publiczne udostępnianie artystycznego wykonania i wyświetlanie.

Powód zarządza prawami pokrewnymi do artystycznych wykonań utworów muzycznych i słowno-muzycznych artystów instrumentalistów oraz wokalistów.

W latach 2009-2013 (...) Spółka z o.o. w S. prowadziła działalność gospodarczą polegającą między innymi na świadczeniu usług hotelarskich w kompleksie wypoczynkowym w skład którego wchodzi (...) (...) oraz (...) w S.. W obiektach tych znajduje się (...)wyposażonych w odbiorniki telewizyjne.

Pismem z dnia 01.02.2013r. powodowe (...) w trybie art. 105 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych zwróciło się do pozwanej spółki o podanie informacji dotyczących ilości barów, restauracji, kawiarni, pubów oraz powierzchni nagłośnionej, ilości innych nagłośnionych miejsc oraz ilości odbiorników telewizyjnych i radiowych zainstalowanych w pokojach gościnnych, a także daty rozpoczęcia działalności (...)

W piśmie wskazano na wynikający z art. 105 ustawy o prawie autorskim obowiązek przekazania danych celem ustalenia wysokości należnych tantiem artystom wykonawcom reprezentowanym przez stowarzyszenie (...).

Zryczałtowana stawka za wideogramy odtwarzane w pokojach od 01.01.2013r. wynosiła 5,74 zł za jeden pokój miesięcznie.

W latach wcześniejszych stawka zryczałtowana była nieco niższa i wynosiła odpowiednio: w roku 2009 – 5,00 zł miesięcznie, w roku 2010 – 5,18 zł miesięcznie, w roku 2011 – 5,31zł miesięcznie, w roku 2012 - 5,54 zł miesięcznie za pokój.

Pozwana spółka 19.01.2009r. zawarła umowę generalną ze (...)w W. na korzystanie z artystycznych wykonań przez wykonawców reprezentowanych przez (...). W dniu 16.02.2011r. pozwana zawarła umowę generalną ze (...), a nadto w latach 2006-2012 zawarła szereg umów licencyjnych na publiczne odtwarzanie utworów ze (...)w W..

Sąd zważył, że powództwo podlegało oddaleniu jako nie udowodnione i co najmniej przedwczesne. Wobec kategorycznego zaprzeczenia przez stronę pozwaną, iż nie nadawała w latach 2009-2013 w swoich pokojach hotelowych w S. programów telewizyjnych i radiowych, o których mowa w pozwie i załączniku do pozwu pokazującym przykładowych wykonawców, których reprezentuje powód w (...) obowiązkiem powoda było obalenie twierdzenia pozwanej spółki w tym zakresie. Powód próbował to uczynić poprzez rozszerzenie swego pierwotnego

żądania o wynikające z art. 105 prawa autorskiego roszczenie informacyjne, dzięki któremu po uzyskaniu danych o udostępnianych gościom hotelowym programach, powód mógłby w sposób należyty wyliczyć swoje żądanie. Generalnie bowiem przy stawkach ryczałtowych stosowanych za odbiornik telewizyjny w każdym pokoju za jeden miesiąc wystarczyłoby wykazanie: faktu wyposażenia pokoju w telewizor (to nie jest kwestionowane przez pozwanego) oraz wykazanie, że co najmniej jeden utwór artysty wykonawcy, którego reprezentuje powód był odtwarzany w programie telewizyjnym lub radiowym faktycznie udostępnionym w pokojach hotelowych.

W sytuacji gdy pozwany zaprzeczył, aby programy telewizyjne lub radiowe, w których występowali wykonawcy reprezentowani przez powoda (...) były udostępniane w pokojach hotelowych w latach 2009-2013, jedynym sposobem ustalenia tego faktu, a następnie wyliczenia należności, która winna wpłynąć do stowarzyszenia było wystąpienie z roszczeniem informacyjnym, o którym mowa w art. 105 prawa autorskiego. Niezrozumiałym dla sądu jest zachowanie(...), które w piśmie z 01.02.2013r. wystąpiło do pozwanego, aby ten dobrowolnie podał ilość odbiorników telewizyjnych oraz radiowych zainstalowanych w pokojach, a jednocześnie nie zażądało informacji, które programy radiowe czy telewizyjne są udostępniane gościom, a tylko takie dane pozwoliłyby (...) na precyzyjne wyliczenie należności poprzez sprawdzenie czy w konkretnych programach w danych miesiącach odtwarzane były utwory artystów wykonawców reprezentowanych przez stowarzyszenie. Zachowanie takie było prawdopodobnie efektem założenia, że programy (...) oraz dwóch głównych (...) musiały znajdować się w ofercie udostępnionej przez hotel gościom.

Znając stanowisko pozwanego zawarte w odpowiedzi na pozew, gdzie pozwany zakwestionował niedostateczne jego zdaniem i fragmentaryczne udokumentowanie roszczenia, powód znacznie wcześniej, a nie dopiero po rozprawie w dniu 15.01.2014r. mógł wystąpić z rozszerzonym roszczeniem, które w razie uwzględnienia mogłoby potwierdzić zasadność roszczenia zawartego w pozwie lub wpłynąć na jego modyfikację. W sytuacji gdy powód rozszerzył pozew o roszczenie informacyjne z art. 105 prawa autorskiego dopiero w piśmie procesowym z 28.01.2014r., pismo to należało traktować jako nowy pozew i skierować do odrębnego postępowania, zaś roszczenie zawarte w pozwie z 26.07.2013r. rozstrzygnąć biorąc pod uwagę stan na chwilę zamknięcia rozprawy w dniu 19.03.2014r.

Brak w ofercie telewizyjnej w pokojach hotelowych pozwanego w latach 2009-2013 programów w oparciu o które powodowe stowarzyszenie określiło swoje żądanie(...) powoduje iż roszczenie (...) jest nie udowodnione i co najmniej przedwczesne, w związku z czym musi być ono oddalone.

Biorąc pod uwagę zachowanie pozwanego w toku procesu i nie podniesienie przez niego zasadniczej dla wyniku sprawy okoliczności braku emisji programów, w których odtwarzane miały być wykonania artystów reprezentowanych przez powodowe (...), aż do rozprawy w dniu 15.01.2014r. zasadnym było nie obciążenie powoda w trybie art. 102 k.p.c. kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej mimo przegrania procesu.

Powód w wywiedzionej apelacji zaskarżył wyrok w zakresie oddalonego powództwa zarzucając naruszenie:

1) art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez brak zastosowania tego przepisu i nie zawieszenie postępowania, pomimo tego, iż rozstrzygnięcie niniejszej sprawy obejmującej roszczenie o zapłatę było i jest zależne od wyniku innego toczącego się postępowania obejmującego roszczenie informacyjne z art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 4 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, którego przedmiot (wnioskowane informacje) stanowi element podstawy rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie,

2) art. 207 § 6 k.p.c. poprzez niezastosowanie tego przepisu i brak pominięcia przez Sąd nowych twierdzeń pozwanego dotyczących tego, iż nie udostępniał on w pokojach hotelowych swoich obiektów, programów radiowych i telewizyjnych, o których mowa w pozwie i załączniku do pozwu (...) podczas twierdzenia te nie zostały zgłoszone w odpowiedzi na pozew, tylko dopiero na rozprawie w dniu 15.01.2014 r., pozwany nie wykazał, iż nie mógł ich podnieść w odpowiedzi na pozew bez swej winy, a twierdzenia te zmierzały jedynie do przedłużenia przedmiotowego postępowania, gdyż ich podniesienie spowodowało konieczność, potwierdzoną zresztą przez Sąd w uzasadnieniu

zaskarżonego wyroku, wystąpienia przez powoda z wnioskiem informacyjnym w trybie art. 105 ust. 2 PrAut, które wyłączone zostało przez Sąd do odrębnego rozpoznania i do dnia dzisiejszego zostało rozstrzygnięte,

3) art. 214 § 1 k.p.c. poprzez brak zastosowania tego przepisu i nie odroczenie rozprawy do czasu rozstrzygnięcia roszczenia informacyjnego zgłoszonego w trybie art. 105 ust. 2 PrAut, pomimo tego, iż wynik postępowania obejmującego roszczenie informacyjne miał istotny wpływ na wynik niniejszego postępowania o zapłatę wynagrodzenia,

4) art. 316 § 1 k.p.c. niewłaściwe zastosowanie ww. przepisu, w szczególności wydanie wyroku bez uwzględnienia wszystkich okoliczności faktycznych sprawy istniejących w chwili zamknięcia rozprawy, co z kolei miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, w tym pominięcie przez Sąd Okręgowy w S.:

a) zeznań świadka J. K., który na rozprawie w dniu 30 października 2013 r. potwierdził fakt i eksploatację przez pozwanego artystycznych wykonań artystów wykonawców reprezentowanych przez powoda, z kolei dowód ten nie był kwestionowany w żaden sposób przez stronę pozwaną,

b) okoliczności, iż pozwany odmówił na rozprawie w dniu 15 stycznia 2014 r. udzielenia w sposób dobrowolny informacji na temat tego, jakie stacje telewizyjne i radiowe udostępniane były przez pozwanego w pokojach hotelowych wyposażonych przez pozwanego w spornym okresie,

c) okoliczności, iż pozwany prowadząc obiekt hotelowy, obejmujący (...)wyposażonych w odbiorniki telewizyjne, masowo eksploatuje za pomocą odbiorników telewizyjnych i radiowych utwory i artystyczne wykonania, co potwierdzają złożone do akt sprawy zawarte przez pozwanego umowy z innymi organizacjami zbiorowego zarządzania,

d) faktu, iż rozstrzygnięcie o roszczeniu informacyjnym zgłoszonym w trybie art. 105 ust. 2 PrAut, z uwagi na cel któremu to roszczenie służy, ma znaczenie dla sposobu rozpoznania żądania o zapłatę.

5) art. 224 § 1 k.p.c. i art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 105 ust. 2 pr. aut. poprzez niewłaściwe zastosowanie tych przepisów, w szczególności zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku bez uwzględnienia wszystkich okoliczności faktycznych sprawy istniejących w chwili zamknięcia rozprawy, w szczególności związanych z wyłączeniem do odrębnego rozpoznania roszczenia informacyjnego zgłoszonego przez powoda w toku niniejszego postępowania w trybie art. 105 ust. 2 PrAut w związku ze stanowiskiem pozwanego zaprezentowanym dopiero na rozprawie w dniu 15.01.2014 r., które to roszczenie informacyjne w razie uwzględnienia mogłoby potwierdzić zasadność roszczenia o zapłatę zawartego w pozwie lub wpłynąć na jego modyfikację, co z kolei miało istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia,

6) art. 233 § 1 i 2 k.p.c., poprzez dokonanie oceny dowodów z pominięciem wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym dokonanie jej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, i w konsekwencji błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy, w szczególności:

a) w zakresie możliwości wystąpienia przez powoda z roszczeniem informacyjnym w trybie art. 105 ust. 2 PrAut wcześniej, a nie dopiero po rozprawie w dniu 15.01.2014 r., podczas gdy dopiero w trakcie rozprawy w dniu 15.01.2014 r. pozwany - wbrew zasadom logiki, doświadczenia życiowego i zasadom współżycia społecznego - oświadczył, iż nie udostępniał on w pokojach hotelowych obiektów należących do niego, programów radiowych i telewizyjnych, o których mowa w pozwie i załączniku do pozwu tj. m. in. (...), które to stanowią podstawowe w naszym kraju programy telewizyjne i radiowe, a więc dopiero po rozprawie w dniu 15.01.2014 r. pojawiły się nowe okoliczności (wcześniej powodowi nie znane) uzasadniające wystąpienie przez powoda z przedmiotowym wnioskiem informacyjnym w trybie art. 105 ust. 2 PrAut,

b) opartego jedynie na błędnych twierdzeniach pozwanego, dotyczących tego, iż nie udostępniał on w pokojach hotelowych obiektów należących do niego, programów radiowych i telewizyjnych, o których mowa w pozwie i załączniku do pozwu ((...)podczas gdy pozwany ma nowoczesny, reklamujący się na szeroką skalę za pomocą różnych

środków masowego przekazu obiekt hotelowy, obejmujący (...)wyposażonych w odbiorniki telewizyjne, a programy telewizyjne i radiowe, o których mowa w pozwie i w załączniku do pozwu tj. (...)stanowią podstawowe w naszym kraju programy telewizyjne i radiowe, a to z kolei oznaczałoby jak błędnie przyjął rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd, tj. wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, iż pozwany jako podmiot profesjonalny oferujący swoim klientom usługi hotelarskie z możliwością korzystania z odbiorników telewizyjnych, pozbawia swoich klientów podstawowych w naszym kraju programów telewizyjnych i radiowych,

7) art. 317 § 1 KPC, poprzez wadliwą wykładnię i niezastosowanie tego przepisu, pomimo tego, iż w przedmiotowej sprawie istniały przesłanki do wydania wyroku częściowego,

8) art. 328 § 2 KPC, poprzez wadliwe uzasadnienie zaskarżonego wyroku z dnia 19 marca 2014 r., w szczególności brak wskazania w uzasadnieniu przez Sąd I instancji podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia, w tym brak wskazania przez Sąd podstawy prawnej możliwości wystąpienia ponownie przez powoda z roszczeniem o zapłatę po uzyskaniu informacji w trybie art. 105 ust. 2 PrAut, przy uwzględnieniu, że roszczenie o zapłatę zostało właśnie rozstrzygnięte, co z kolei stanowiło jedną z podstaw przedmiotowego rozstrzygnięcia, a ponadto Sąd nie wskazał dowodów, na których oparł się dokonując rozstrzygnięcia i przyczyn, dla których innym dowodom (w tym np. zeznaniom świadka J. K.) odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, co z kolei uniemożliwia kontrolę instancyjną,

9) art. 5 KC, poprzez niezastosowanie tego przepisu, w szczególności w sytuacji, gdy pozwany, będący podmiotem profesjonalnym, nowoczesnym, reklamującym się na szeroką skalę za pomocą różnych środków masowego przekazu, oferującym swoim klientom usługi hotelarskie z możliwością korzystania w pokojach hotelowych z odbiorników telewizyjnych - oświadcza, iż nie udostępnia on w pokojach hotelowych obiektów należących do niego, programów radiowych i telewizyjnych, o których mowa w pozwie i załączniku do pozwu(...)a tym samym - wbrew zasadom logiki, doświadczenia życiowego i zasadom współżycia społecznego - pozbawia swoich klientów podstawowych w naszym kraju programów telewizyjnych i radiowych, co z kolei jak wynika z ww. przepisu nie może być uważane za wykonywanie prawa i nie może korzystać z ochrony,

10) art. 6 KC, poprzez brak właściwej wykładni i zastosowania tego przepisu, w szczególności błędne przyjęcie, iż powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia o zapłatę, pomimo tego, iż w związku ze stanowiskiem pozwanego zaprezentowanym dopiero na rozprawie w dniu 15.01.2014 r. powód niezwłocznie złożył wniosek w trybie art. 105 ust. 2 PrAut o udzielenie informacji, który to wniosek zdaniem Sądu był konieczny wobec zachowania pozwanego i był on jedynym sposobem na potwierdzenie zasadności roszczenia zawartego w pozwie lub mogącym wpłynąć na jego modyfikację,

11) art. 86 ust. 1 pkt 2 lit. c) PrAut w zw. z art. 79 ust. 1 pkt. 3 lit. b) PrAut w zw. z art. 101 PrAut, poprzez brak zastosowania tych przepisów, w szczególności oddalenie powództwa w całości, pomimo tego, iż z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w sposób jednoznaczny wynika, iż pozwany swoim działaniem naruszył przysługujące powodowi autorskie prawa majątkowe,

12) art. 105 ust. 2 PrAut poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tego przepisu w zakresie, w jakim powództwo zostało oddalone, co w konsekwencji doprowadziło do odmówienia powodowi, jako organizacji zbiorowego zarządzania, prawa do udzielenia mu informacji niezbędnych do potwierdzenia zasadności roszczenia o zapłatę zawartego w pozwie lub mogących wpłynąć na jego modyfikację.

W związku z powyższymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 87.419,88 zł oraz obciążenie w całości pozwanego kosztami postępowania za I instancję, a także zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania za instancję odwoławczą, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W sytuacji uznania przez Sąd II instancji, iż brak jest podstaw od zmiany zaskarżonego w części wyroku i orzeczenia, co od do istoty sprawy, skarżący wniósł o uchylenie w zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego

rozpoznania przez Sąd I instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach za instancję odwoławczą wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Pozwany wniósł zażalenie na postanowienie zawarte w punkcie 2 wyroku w przedmiocie kosztów procesu, zarzucając naruszenie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 102 k.p.c. poprzez niezasadne odstąpienie od obciążenia strony przegranej spór kosztami procesu, w sytuacji braku wystąpienia szczególnie uzasadnionego wypadku.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na zażalenie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie.

Zarzuty powoda zawarte w apelacji sprowadzają się do dwóch kwestii: po pierwsze skarżący zarzuca, że Sąd Okręgowy wydał zaskarżony wyrok bez oczekiwania za rozstrzygnięcie w zakresie roszczenia informacyjnego, po drugie zaś skarżący wywodzi, iż z materiału dowodowego wynika, że pozwany naruszył przysługujące powodowi autorskie prawa majątkowe, co uzasadnia dochodzone przez niego roszczenie majątkowe.

Oceniając pierwszą grupę zarzutów należy stwierdzić, iż są one w pełni uzasadnione. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko wyrażone w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., I CSK 696/12.: „W sytuacji, w której powód wystąpił - obok roszczenia informacyjnego - z żądaniem zapłaty, nie powinno budzić wątpliwości, że pierwsze z roszczeń zmierza bezpośrednio do ustalenia wysokości należnego mu wynagrodzenia z tytułu praw autorskich. Konieczność wcześniejszego rozstrzygnięcia o roszczeniu informacyjnym powoduje więc, że jest ono istotne z punktu widzenia roszczenia o zapłatę, co z kolei uzasadnia zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. albo odroczenie rozprawy”.

W niniejszej sprawie na przeszkodzie zawieszeniu lub odroczeniu niniejszej sprawy do czasu rozstrzygnięcia wyłączonego do odrębnego rozpoznania roszczenia informacyjnego o którym mowa w art. 105 ust. 2 pr. aut. nie stała okoliczność, że powód z takim roszczeniem wystąpił dopiero w toku sprawy. Skoro bowiem pozwany przyznał fakt posiadania odbiorników telewizyjnych, to tym samym powód miał prawo zakładać, że w należących do pozwanego pokojach hotelowych odbierane są podstawowe programy telewizyjne i radiowe nadawane w Polsce. Zważyć należy, iż w odpowiedzi na pozew pozwany kwestionował legitymację czynną powoda i wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwany dopiero w trakcie rozprawy w dniu 15 stycznia 2014 r. zaprzeczył, aby w pokojach hotelowych udostępniane były programy (...) Powód nie miał więc wcześniej żadnych podstaw do tego, aby antycypować podniesienie przez pozwanego zarzutu braku nadawania powyższych programów telewizyjnych i radiowych. Nie można oczekiwać od powoda obowiązku przewidywania wszystkich teoretycznie możliwych sposobów obrony pozwanego.

Na obecnym etapie postępowania nie jest możliwym odniesienie się do tych zarzutów naruszenia prawa procesowego i materialnego, które dotyczą roszczenia o zapłatę wynikającego z naruszenia przysługujących powodowi autorskich praw majątkowych. Ocena bowiem tych zarzutów będzie możliwa dopiero po zakończeniu postępowania w sprawie roszczenia informacyjnego z art. 105 ust. 2 pr. aut.

W tych okolicznościach należy stwierdzić, że wydanie rozstrzygnięcia niniejszej sprawy przez Sąd Okręgowy, bez oczekiwania na rozstrzygnięcie w przedmiocie roszczenia informacyjnego, było przedwczesne. Oznacza to tym samym, że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., albowiem nie wyjaśnił i pozostawił poza oceną okoliczności faktyczne, stanowiące przesłanki zastosowania normy prawa materialnego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2002 r. IV CKN 1298/00). Niedopuszczalne także byłoby, bez naruszania zasad bezpośredniości i instancyjności, dokonywanie podstawowych ustaleń faktycznych oraz oceny

przeprowadzonego postępowania dowodowego dopiero na etapie postępowania apelacyjnego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2002 r. V CKN 508/00 oraz z dnia 21 stycznia 2004 r. IV CK 394/02).

Powyższe skutkuje uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy uwzględni, że roszczenie informacyjne ma znaczenia prejudycjalne dla żądania zapłaty wywodzonego z art. 79 ust. 1 pkt 3 b) pr. aut. Do merytorycznego rozpoznania niniejszej sprawy będzie można zatem przystąpić dopiero po uprawomocnieniu się orzeczenia w przedmiocie roszczenia informacyjnego. Sąd pierwszej instancji oceni wówczas, w oparciu o materiał dowodowy zaofiarowany przez strony, czy roszczenia powoda wynikające w ochrony autorskich praw majątkowych zasługuje na uwzględnienie.

Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oznacza, że uchylone zostało także rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Wobec powyższego bezprzedmiotowym jest odnoszenie się do zarzutów zażalenia. Treść rozstrzygnięcia o kosztach procesu będzie bowiem zależała od ostatecznego wyniku postępowania.

Z tych przyczyn na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie w sentencji.